

den, hvem Arbejde er forbudt. Udover de 4 Ugers Barselhvile bør der da for 5te og 6te Uge ydes en Understøttelse — dennes Størrelse maa være afhængig af, hvor meget Samfundet mener at kunne stille til Raadighed — forsaavidt Moderen ikke gaar i Arbejde, og maaske forsaavidt hun ammer sit Barn. Kontrollen med dette sidste er selvsagt meget usikker.

For 6 Uger inden Nedkomsten gives ligeledes Ret til Understøttelse, — denne sidste bør være mindre end Arbejdsfortjenesten — hvis Arbejde opgives.

Alle øvrige Lønarbejdere burde formentlig ogsaa have Adgang til Understøttelse 6 Uger før og 6 Uger efter Nedkomsten paa Betingelse af, at Arbejdet er nedlagt paa Grund af Svangerskab og ikke genoptaget; denne Understøttelse kunde fastsættes efter lignende Principper som for Fabrikarbejdere inden Fødslen og for 5te og 6te Uge efter Fødslen.

Understøttelsens Form er af afgørende Betydning for, i hvilken Udstrækning den vil blive benyttet. Det ses bl. a. af, at den nugældende Sygekassehjælp i Barseltilfælde benyttes i saa stor Udstrækning i Sammenligning med Fabrikhjælpen. Kontrollen med, at der ikke arbejdes i den Tid, Dagpenge modtages, frembyder formentlig ikke større Vanskeligheder end Sygekassernes almindelige Kontrol.

Om Ammestuebestemmelsen bør udgaa, ved jeg ikke, i hvert Fald maa den ændres. Skade har den ikke gjort, da den saa at sige ikke er ført ud i Praksis, Nytte kan den tænkes at gøre i enkelte Tilfælde.

Vuggestuer, Børnehaver og Fritidshjem, hvor Børnene faar forsvarlig Pasning, mens Moderen er paa Arbejde, tiltrænges i større Udstrækning oprettet af det offentlige.

Fødehjem, hvor ubemidlede gifte kan ligge gratis, og hvor andre gifte kan ligge for en rimelig Betaling, mangler i København.

Februar 1930.